

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director : **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Prim-Redactor : **EMANOIL DAN**

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar : **I. S. CODREANU**

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla . . . 45 lei
 6 luni 20 »
 3 luni 10 »
 Streinătate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

Apare de două ori pe săptămână
 sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
 București, CALEA RAHOVEI, 5
 Lângă Palatul Justiției
 = TELEFON 16/93 =

A apărut: *Studiu comparativ de Drept penal Prusian și Român*, fascicula II, *Tâlhăria, Distrugerea și Degradarea, Inșelăciunea sau Escrocheria*, de P. Dimitrescu, judecător Ocolului Adjudul-Nou, Putna. Prețul 2 lei.

Peste câteva luni va apare și fascicula III: *Studiu comparativ de Drept Penal Prusian și Român*, tratând următoarea materie: *Abuzul de încredere, Duelul, Abuzul de putere*.

Această fasciculă va cuprinde și jurisprudența prusiană la articolele din codul penal român, luate din codul penal prusian.

SUMARUL

— *Adevărata răsplată a muncii profesorului dela Iași*, de d-l C. Hamangiu;

JURISPRUDENȚA

— Casație s. III: *Minist. de Finanțe cu Florea P. Călea* (Taxele de înregistrare pentru moșteniri urmăresc imobilul în mâna celor de al treilea ca o sarcină a imobilului până la complectarea achitarea și fără nici o formalitate. Acest privilegiu se prescrie, ca și taxele pentru succesiunile directe, în termen de 10 ani din momentul expirării termenelor în care moștenitorii sunt ținuti să facă declarațiunea de averea rămasă);

— Curtea de apel Buc. s. II: *Soții G. Lerescu, autorizație pentru plasarea capitalului lor total* (Este admisibilă plasarea capitalului total cu primă ipotecă într'un imobil, atunci când convenția matrimonială prevede plasarea acestui capital în efecte publice de Stat) cu o *Notă de d-l profesor D. Alexandresco*;

— Trib. Teleorman: *Florea P. Călea cu Statul* (Privilegiul Statului pentru taxele succesoriale se prescrie prin 3 ani);

— Trib. Dorohoi: (Societățile comerciale se dovedesc numai cu act scris. În faliment se declară comercianții și societățile comerciale, iar nu firmele lor. — Cum se citează în judecată soc. civile și cele comerciale?);

— Judecătoria Ocol. Zătreni-Vâlcea: *C. Stroescu și alții cu Dimitriu* (Întoarcerea semănăturii de pe un loc, chiar pretins că ar fi al delictului, constituie delictul de distrugere. — Patronul răspunde de prepușii săi).

Rezumatul Jurisprudenței Curții noastre de casație

— *Casație s. II: No. 1*: Bănci populare. — Dacă sunt societăți comerciale. — Obligația de a-și înscrie firma. — Art. 46 și 64 l. băncilor populare și art. 10 și 23 l. firmelor; *No. 2*: Dobrogea. — Proprietate imobiliară. — Loturi acordate de Stat micilor cultivatori. — Alcătuirea unor loturi mari de 50 hectare prin comasare. — Recunoașterea acestor loturi mari prin legea din 10 Aprilie 1910. — Dacă ele sunt inalienabile. — Acțiunea pauliană. — Elementele ei. — Existența prejudiciului. — Modul de stabilire. — Art. 975 c. civil.

— *Casație s. III*: Timbru și înregistrare. — Contravenție. — Vânzare imobiliară. — Convenție verbală. — Plata taxelor de înregistrare din momentul formării convenției, independent de redactarea actului. — Art. 47 al. 2, 51 și 54 l. timbrului și art. 1295 și 971 c. civil.

Adevărata răsplată a muncii profesorului de la Iași

Un articol al D-lui C. Hamangiu

Publicăm în fruntea acestui număr, frumosul articol apărut în ziarul „Dreptul” dela 3 Mai, datorit penei maestre a D-lui C. Hamangiu, fost profesor suplinitor la Facultatea de drept din Iași și consilier la Curtea de apel, articol prin care D-sa, în termeni elocinți, pune într'o adevărată lumină importanța operei juridice «Explicația Codului Civil» a Directorului nostru, D-l Profesor D. Alexandresco. Pentru amintirea acestui mare eveniment juridic, după cum 'l numește D-sa, D-l Hamangiu propune baterea unei medalii (plachete) comemorative și publicarea unui volum de omagii, compus din articole juridice scrise special de către profesorii ambelor facultăți de drept, de magistrați și de avocați *).

Iată frumosul articol al D-lui C. Hamangiu din „Dreptul”, pe care abonații noștri îl vor citi cu plăcere:

Opera unui jurisconsult

Savantul nostru profesor și decan al Facultății de drept din Iași, d-l Dimitrie Alexandresco, și-a terminat marea sa operă de explicare și comentare a codului civil român. Ultimul volum, al 14-lea, tratând despre «Prescripție», a apărut de curând de sub teascurile tipografiei. El încorporează frumoasele eforturi de studiu, muncă și răbdare, pe care acest mare jurisconsult al țării le depune cu atât de mare regularitate, de peste 30 de ani. Sacrificându-și cei mai frumoși ani ai vieții sale, strălucitul profesor dela Iași a îmbogățit literatura juridică românească cu o operă monumentală, care ar face onoare oricărei alte țări. E prima lucrare de drept care se scrie

*) Comitetul de redacție al Curierului Judiciar, în programul său de sărbătorire al savantului său Director, are prevăzut baterea unei medalii comemorative și publicarea unui număr festiv.

în România, în condițiunile și cu dezvoltările ce cuprinde această operă de explicare și comentare a celei mai importante materii din legislația codurilor noastre. Este adevărat că, în bibliografia juridică românească, mai avem și alte lucrări complete de valoare, cum sunt admirabilele scrieri ale d-lor Dissescu, Nacu și Tanoviceanu, privitoare la materiile dreptului constituțional, civil și penal. Dar aceste lucrări, pline de merit, sunt mai mult cursuri universitare, cari, din cauza dimensiunilor restrânse la care sunt ținute, — maximum trei volume, — nu pot cuprinde toate detaliile, toate teoriile, controversesele, studiile istorice și de drept comparat, pe care le poate cuprinde un comentariu amănunțit ca acela de proporțiile operii d-lui Dimitrie Alexandresco. Lucrarea acestui jurisconsult ese din cadrul unui curs universitar. Ea este o lucrare vastă în genul lui Laurent, și îmbrățișează universalitatea cunoștințelor, a teoriilor, a controverselor și a interpretărilor doctrinale și jurisprudențiale ale celei mai grele, dar și mai frumoase materii de drept, cum este aceea a dreptului civil.

Punând la contribuție întreaga erudițiune și cugetare a marilor săi antemergători din Franța, d-l Dimitrie Alexandresco creează pentru noi o operă cu desăvârșire originală, în care nu lipsește nici partea istorică a instituțiilor noastre de drept, nici strămoșescul drept roman, nici dreptul consuetudinar, nici legislația noastră anterioară codului civil, nici monumentele de doctrină franceze, belgiene, germane și italiene, pe cari savantul profesor universitar ni le pune la îndemână cu atâta dărnicie și cu atâta sistemă, în prețioasele și eruditele sale note din josul paginelor. E un adevărat studiu de drept comparat vasta sa comentare a dreptului nostru civil, în care diferența între textul român și francez, inovațiile legiuitorului român, precum și lacunele sistemului nostru legislativ și juridic, sunt puse în lumina marilor reforme din apus, precum și a savanțelor comentarii și critici teoretice referitoare la dreptul civil francez, german, italian și elvețian. Jurisprudența străină, dar mai ales jurisprudența românească, — pentru care d-l Alexandresco are o dragoste particulară, dându-i o deosebită atențiune, — este cu folos utilizată la fiecare chestiune și indicată cu prisosință în numeroasele adnotațiuni ale textului lucrării, din care nu lipsesc sentințele și deciziunile cele mai recente, multe cu totul inedite, ca unele ce n'au văzut lumina zilei nici în «Buletinul Casației», nici în «Jurisprudența» d-lui Ionescu, nici în revistele noastre de drept, ele fiind luate de autor din chiar registrele tribunalelor și ale Curților.

Nu avem nici scopul și nici pretențiunea de a face o analiză a operii savantului și neobo-

sitului nostru jurisconsult. Lucrarea sa, care cuprinde 14 volume, e prea vastă și prea importantă, pentru a putea fi examinată într'un asemenea articol ocazional. Alții, mai competenți decât mine, își vor lua de sigur această sarcină grea, dar și frumoasă în acelaș timp. Această operă de erudițiune, această muncă imensă, care îmbrățișează o materie așa de întinsă și de fundamentală a dreptului, cuprinde o întreagă viață de om, în care cu o răbdare de adevărat savant, ilustrul nostru profesor universitar, scriind pagină cu pagină și volum cu volum, și-a intrupat în mod așa de frumos și de admirabil, întreaga sa cultură și experiență juridică dobândită în lungile sale nopți de veghe și de citire, în bogata sa bibliotecă. Biblioteca maestrului de la Iași! Cea mai mare și mai importantă bibliotecă particulară ce am cunoscut. Un labirint de camere și săli, pline cu dulapuri, mese de lucru și pupitre, în care miile de cărți de drept, stau alături cu acele de filosofie, literatură, artă sau sociologie. Căci, savantul jurist Alexandresco, este și un pasionat iubitor de literatură și artă, având o întinsă cultură și în această direcțiune.

Marele merit al eminentului profesor de la Iași, este că într'un timp când la noi nimeni nu se gândește să facă știință adevărată și să muncească serios, cu răbdare și din toate puterile (afară de câțiva idealști sau vizionari), d-sa singur și neajutat de nimeni, bravând indiferența unora sau răutatea altora, a muncit neîntrerupt timp de 30 de ani, creând și terminând cu bine, o operă considerabilă de importanță, întinderea și valoarea științifică a celeia create de d-sa. Mai ales la noi, unde muncitorii intelectuali sunt răsplătiți cu indiferență, și unde numai acei cari au talentul să parvină, se bucură de favoarea mai marilor zilei, e un adevărat miracol că lucrări așa de vaste și de remarcabile ca aceea a jurisconsultului Alexandresco, a putut să fie scrise și terminate cu succes.

În Franța, Belgia, Germania, marile lucrări de doctrină și repertorii de jurisprudență, se lucrează de obicei în colaborare. Profesori universitari, înalți magistrați, avocați de valoare, se asociază la lucru pentru anumite opere de drept, și numai prin acest sistem de colaborare, pot crea lucrări de acele pe care harnicul dar modestul profesor dela Iași, le-a creat singur și neajutat de nimeni, decât de iubirea și patima sa pentru știința dreptului. Dar tocmai în aceasta stă marele său merit, căci această muncă continuă de 30 de ani, și această perseverență frumoasă care'l onorează, pun într'o lumină și mai vie imensa sfortare intelectuală ce a făcut. O lucrare de valoare științifică a celeia cum este lucrarea profesorului dela Iași, face onoare nu

numai persoanei care a creat-o, dar și țării sale. În adevăr, nu e tratat de drept comparat străin, în care numele jurisconsultului român Alexandresco să nu fie citat cu cinste și respect. D-l Planiol, strălucitul profesor dela Facultatea de drept din Paris, îl citează ca autoritate în drept, atât la curs cât și în excelentul său *Tratat de drept civil*. Larnaude, decanul aceleiași facultăți din capitala Franței, vorbește cu elogi de valoroasa lucrare juridică a profesorului român.

Dar, care magistrat, și care avocat dela noi, se poate dispensa de cele 14 volume ale savantului comentator dela Iași? Ele sunt hrana juridică zilnică, absolut indispensabilă ori-cărui jurist și ori-cărui interpretator al codului nostru civil. Cine n'a citit, cine n'a consultat cel puțin, comentariile jurisconsultului Dimitrie Alexandresco? Cine nu citește aproape zilnic în revistele noastre de drept importante sale articole juridice, precum și numeroasele și luminoasele sale adnotațiuni, care umplu coloanele ziarelor «Curierul Judiciar», «Dreptul» și «Pagini Juridice»?

Necontestat, că terminarea unei opere de importanță științifică a comentariilor d-lui Dimitrie Alexandresco, constituie pentru țara noastră, săracă în opere juridice de asemenea întindere și valoare, un adevărat eveniment. Și acest mare eveniment juridic, precum și această muncă îndelungată, plină de jertfe de timp și de sănătate, dusă continuu și fără întrerupere peste 30 de ani, trebuie să comemorată. Toată suflarea juridică a țării are suferința datorie morală de a-și exprima sentimentele sale de omagiu și admirațiune pentru savantul profesor universitar dela Iași, pentru eruditul comentator al codului nostru civil, pentru autorul celor 14 volume de drept comparat și de istorie a originilor și a vechilor noastre instituțiuni juridice.

Alții mai indicați decât mine, vor găsi mai ușor forma, adecuată împrejurărilor, sub care acest omagiu ar putea fi exprimat jurisconsultului dela Iași. Dacă ar fi să-mi dau părerea, eu aș opina pentru baterea unei medalii comemorative și publicarea unui volum omagial, în genul aceluia oferit în Franța lui Raymond Seille, la care însă să colaboreze pe lângă colegii săi de universitate, și magistrații și baroul. Ambele noastre facultăți de drept, întreaga magistratură și întreg baroul din țară, au de îndeplinit o delicată și sacră datorie de conștiință și recunoștință către acest mare și neobosit muncitor în ogorul arid al dreptului. Căci, vasta opera juridică a d-lui Dimitrie Alexandresco, onorează nu numai învățământul nostru superior de drept, dar onorează și țara întreagă.

C. HAMANGIU

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III

Audiența dela 17 Octombrie 1914

Preeședinția d-lui I. D U G A, Președinte

Minist. de finanțe cu Florea P. Călea

Taxe succesoriale. — Privilegii. — Prescripția privilegiului. — Succesiune directă. — Art. 75 și 98 l. timbrului.

Taxele de înregistrare pentru moșteniri urmăresc imobilul în mâna celor de al treilea ca o sarcină a imobilului, până la complectarea lor achitare și fără nici o formalitate.

Acest privilegiu se prescrie ca și taxele, pentru succesiunile directe, în termen de 10 ani, din momentul expirării termenelor în cari moștenitorii sunt ținuți să facă declarațiunea de avere rămasă.

Decizia 297/914.—Casată, sentința trib. Teleorman No. 180/914¹⁾, după recursul făcut de Ministerul de Finanțe în proces cu Florea P. Călea.

Curtea,
Ascultând pe d-l avocat C. Marinescu din partea recurentului; și

Pe d-l avocat T. Dragu din partea intimatului;

Deliberând.

Asupra motivelor de casare.

«Violarea art. 75 al. ultim din legea timbrului dela 1906, combinat cu art. 98 al. 4 și ultim din aceeași lege și exces de putere;

«Florea P. Călea din Turnu-Măgurele a făcut contestație contra urmării îndreptată contra sa ca proprietar al unui imobil din acel oraș, str. Traian No. 5, imobil pe care numitul îl cumpărase dela N. Dumitrescu, moștenitorul fiicei sale Aurelia Dumitrescu;

«Urmărirea ce făcea pentru plata taxelor succesoriale pe avere rămasă d-lui Dumitrescu, avere în care intră și suszitul imobil;

«Tribunalul de Teleorman a admis contestația pe motiv că trecuse mai bine de trei ani dela data vânzării imobilului și până la urmărire; că, potrivit art. 75 al. ultim din legea timbrului combinat cu art. 98 al. 4 din aceeași lege, taxele și amenda erau prescise;

«Instanța de fond a făcut eroare de drept: legea timbrului prevede prescripția privilegiului fiscalului pentru taxele succesoriale, nu după trecerea de trei ani, cum a crezut Tribunalul, ci după trecerea atâtor ani, cât se prevăd în acea lege pentru prescripția taxelor, adică pentru succesiunile directe 10 ani, pentru celelalte 6 ani;

«În specie, fiind vorba de o succesiune directă, prescripția taxelor și a privilegiului care le garanta, căci dacă taxele nu au fost prescise, nici privilegiul nu era prescrist, nu se putea îndeplini decât la 26 Iunie 1919, căci decesul Aureliei Dumitrescu avusese loc la 26 Iunie 1909, iar prescripția de 10 ani începuse a curge dela 26 Iunie 1909;

«În contra celor de mai sus, Tribunalul de Teleorman, admițând o prescripție neimplinită, a violat art. 75 al. ultim. din legea timbrului dela 1906, combinat cu art. 98 al. 4 și al. ultim din aceeași lege și a comis un exces de putere».

Având în vedere că din sentința supusă recursului se constată că Florea P. Călea, intimat în recurs, a făcut apel contra deciziei Administrației financiare Teleorman No. 10309/913 prin care i s'a respins contestația ce a făcut contra urmării îndreptată de fisc contra sa pentru suma de 545, lei taxe de înregistrare cuvenite Statului la averea de succesiune rămasă pe urma defunctei Aurelia N. Dumitrescu, moștenită de tatăl ei

¹⁾ A se vedea tot în acest număr la pag. 281.

Niculae Dumitrescu și consistând dintr'un imobil pe care acesta l'a vândut, susținând că deși fiscul are privilegiul să urmărească pentru taxe imobilul succesiunii în mâinele oricărui s'ar afla, totuși acest privilegiu, după dispozițiile art. 98 al. 4 din legea timbrului este prescris, deoarece urmărirea este făcută peste termenul de trei ani prevăzut de acest text de lege;

Că Tribunalul Teleorman judecând procesul, a admis apelul, a infirmat decizia Administrației financiare și a anulat urmărirea pe motivul că dela data actului de vânzare din 1909, Martie 6, intervenit între părți, până la primul act de urmărire din 18 Iunie 1913, îndreptat de fisc contra intimatului, a trecut mai mult de trei ani, așa că această urmărire e prescrisă;

Având în vedere că după art. 75 ult aliniat din legea timbrului, taxele de înregistrare pentru moșteniri, urmăresc imobilul în mâna celor d'altreilea ca o sarcină a imobilului până la complectarea lor achitare și fără nicio altă formalitate;

Că acest privilegiu, după dispozițiile art. 98 din aceeași lege se prescrie ca și taxele, pentru succesiunile directe, în termen de 10 ani, din momentul expirării termenelor în cari moștenitorii sunt ținuți să facă declarațiunea de averea rămasă;

Considerând că în speță, fiind constatat că imobilul în cestiune, proprietatea defunctei Aurelia N. Dumitrescu, urmărit de fisc pentru plata taxelor de înregistrare, a fost vândut de N. Dumitrescu, moștenitorul său direct, intimatului Florea P. Călea, rezultă că în speță fiind vorba de o succesiune directă, prescripțiunea taxelor și deci și a privilegiului fiscalului care le garanta, nu se putea împlini decât la 26 Iunie 1919, căci decesul Aureliei I. Dumitrescu având loc la 26 Ianuarie 1909, prescripția de 10 ani a început să curgă dela 26 Iunie 1909;

Considerând că Tribunalul, contrar prescripțiilor legale de mai sus, admitând o prescripție neîmplinită, a violat art. 75 al. ultim din legea timbrului dela 1906 combinat cu art. 98 din aceeași lege și dat o hotărâre cu exces de putere;

Că dar, motivul de casare fiind fondat, recursul cată să fie admis;

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

Curtea de Apel din București S. II

Audiența din 16 Septembrie 1913

Președenția d-lui FR. PAPP, președinte

Dotă. — Plasarea capitalului dotal. — Cazul când convenția matrimonială dispune plasarea capitalului dotal în efecte publice de stat. — Plasarea acestui capital dotal cu prima ipotecă într'un imobil. — Admisibilitate.

Capitalul dotal poate fi plasat cu prima ipotecă într'un imobil care prezintă siguranțe reale, chiar atunci când convenția matrimonială a soților dispune că acest capital va fi întrebuințat în cumpărare de efecte publice de Stat, întrucât plasarea numerariului dotal într'un imobil cu o ipotecă complectamente sigură, astăzi când valoarea imobilelor urbane este foarte ridicată, este un act tot așa de sigur ca și o plasare în efecte publice, din punctul de vedere al garantării neînstrăinării fondului dotal, mai având și avantajul de a permite soțului dotal perceperea unui venit mai mare, de cât acel pe care îl oferă cumpărarea de efecte publice.

Curtea,

Având în vedere apelul făcut de soții Ch. Lerescu și

G. T. Lerescu contra jurnalului No. 6532/913 al Trib Ilfov s. I;

Având în vedere că prin acest jurnal tribunalul a respins cererea de autorizare a apelantei și a soțului ei de a plasa cu ipotecă în rândul întâi suma de 85000 lei în fondul dotal al d-lor N. Simulescu și Chiriacuța N. Simulescu, pe motive că actul dotal n'ar permite asemenea plasare, ci numai plasarea acestei sume în cumpărare de efecte publice, al căror venit să-l încaseze soțul G. T. Lerescu;

Având în vedere că apelanta cere a se admite apelul său și a fi autorizată de a face acel plasament, întrucât valoarea imobilelor ce se oferă ca ipotecă asigură și garantează în mod suficient neînstrăinarea fondului dotal și în plus se face prin aceasta o bună administrație a fondului dotal, căci soții se vor bucura de un venit dotal mai mare decât cel actual al efectelor publice;

Considerând că, în adevăr, deși, în actul dotal se arată că numerariul dotal va putea fi plasat în efecte de Stat, de al căror venit numai să profite soțul, totuși prin neinterzicerea celorlalte feluri de plasamente ale fondului dotal, soțul care are tot interesul ca venitul dotal să fie mărit, garantându-se în același timp neînstrăinarea fondului dotal, poate cere și obține plasarea acestui fond în total sau în parte, în împrumuturi cu ipotecă care să garanteze suficient fondul dotal și care i-ar mări uzufructul său;

Considerând, de altfel, că un plasament dotal într'un imobil, cu o ipotecă complectamente sigură, astăzi când valoarea acestora este foarte ridicată, este un act tot așa de sigur ca și o plasare în efecte publice din punctul de vedere al garantării neînstrăinării fondului dotal și mai are avantajul de a permite soțului perceperea unui venit mai mare decât cel pe care îl oferă efectele publice, ceea ce trebuie neapărat ținut în seamă, regimul dotal nefiind un regim de inferioritate din punctul de vedere al posibilității unei mai bune administrări al fondului decât celelalte regimuri matrimoniale;

Considerând că, față de aceasta, în principiu, un asemenea plasament cată a fi încuviințat, rămânând numai de văzut dacă condițiile împrumutului asigură de fapt în mod suficient atât fondul dotal cât și venitul lui;

Considerând că în speță, apelanta voește a plasa suma de 85000 lei din fondul ei dotal într'o ipotecă în rândul întâi în imobilele din București, str. Buzescu No. 20 și 22, proprietatea soților Chiriacuța și N. D. Simulescu, al căror drept de proprietate îl dovedește cu actele următoare (urmează enumerarea documentelor prin care se stabilește proprietatea imobilelor ce urmează a fi ipotecate);

Considerând că aceste titluri de proprietate, examinate fiind de Curte, învederează că proprietatea soților Simulescu este pe deplin stabilită, iar pe de altă parte, că ele nu constituiesc un fond dotal.

Considerând că aceste imobile, după un act de expertiză din 23 Iunie 1913, sunt evaluate la suma de 156,840 lei, valoare care se menține și astăzi față de valoarea tot crescândă a imobilelor urbane, etc.

Pentru aceste considerente, decide:

Admite apelul, etc.

(ss) Fr. Papp; G. A. Mavrus; Em. Miculescu; Eft. Antonescu.

OBSERVAȚIE. — Soluția admisă de Curtea din București, prin decizia ce publicăm astăzi, ne pare la adăpost de orice critică, întrucât

plasarea capitalului dotal cu prima ipotecă într'un imobil de o valoare cu mult superioară capitalului împrumutat, este un act tot atât de sigur și mai sigur poate de cât cumpărarea de efecte publice.

Se decide chiar de unii că, atunci când convenția matrimonială a soților prevede pur și simplu întrebuițarea banilor dotali, fără a se arăta modul de întrebuițare, bărbatul ar putea cumpăra efecte publice sigure, precum: titluri de rentă, etc. (Vezi Benech, *De l'emploi et du remploi de la dot sous le régime dotal*, p. 18, No. 5, ed din 1847). Credem însă, cu toate acestea, că acest mod de întrebuițare al capitalului dotal n'ar fi tocmai potrivit cu intenția părților, care, de bună seamă, au înțeles ca bărbatul să nu poată risipi banii dotali; or, prin cumpărare de efecte publice, care nu se depun la casa de consemnație, nu se dă nici o garanție femeii. În ipoteza de mai sus, întrebuițarea capitalului dotal se va face deci, după părerea noastră, prin cumpărare de imobile. Vezi tom. VIII al Coment. noastre, p. 152, text și nota 2.

D. ALEXANDRESCO

TRIBUNALUL JUDEȚULUI TELEORMAN

Audiența dela 26 Februarie 1914

Președenția d-lui SAVA I. CHRISTESCU, Președinte
Sentința No. 180

Taxe succesoriale.—Privilegiu. — Prescripție. — Succesiune directă.— Art. 75 și 98 al. 4 l. timbrului.

Privilegiul statului pentru taxele succesoriale se prescrie prin trei ani, conform art. 75 al. ultim combinat cu art. 98 al. 4 din legea timbrului, chiar atunci când este vorba de o succesiune directă.

Tribunalul,

Asupra apelului făcut de Florea P. Călea din T.-Măgurele, în contra deciziei Administrației financiare Teleorman No. 1/309/913, prin care i s'a respins contestația ce a făcut contra urmăririi îndreptată de fisc prin somațiunea No. 579/913, pentru suma de lei 545 taxe de succesiune datorite Statului de Niculae Dumitrescu, moștenitorul soției și fiicei sale Ecaterina și Aurelia N. Dumitrescu, pentru imobilul rămas moștenire dela numitele, imobil pe care N. Dumitrescu l'a vândut apelantului prin actul de vânzare autenticat și transcris de acest tribunal la No. 43 și 738 din 6 Martie 1909;

Având în vedere că, în ședința dela 21 Februarie a. c., s'a ivit divergență de opinii între noi, care am fost de părere a se admite apelul pentru motivele prevăzute în corpul acestei hotărâri și d-l președinte care a opinat pentru respingerea apelului pentru motivele arătate în opinia scrisă în josul acestei sentințe;

Ascultând pe părți în susțineri;

Având în vedere că conform art. 75 al. ultim combinat cu art. 98 al. 4 din legea timbrului, privilegiul ce are fiscul de a urmări imobilul pentru plata taxelor de înregistrare pentru moșteniri, în mâna celui de al treilea, ca o sarcină a imobilului, se prescrie după

trecerea de trei ani, pentru succesiunile directe, prescripție ce curge dela actul public și cu dată certă ce a intervenit între părți, cum e în speță;

Având în vedere că apelantul prin actul de vânzare autenticat de acest tribunal la No. 43 din 6 Martie 1909, a cumpărat imobilul de care e vorba dela Nicolae Dumitrescu, moștenitorul direct al fiicei sale Aurelia decedată la 26 Ianuarie 1909;

Că, întrucât dela data actului de vânzare intervenit între părți până la primul act de urmărire făcut de fisc, adică până la 18 Iunie 1913 data donației prin care apelantul e urmărit pentru taxele succesiunii, au trecut mai mult de trei ani, această urmărire e prescrisă;

Asupra susținerii reprezentantului fiscalului, că prescripția este întreruptă prin procesele-verbale încheiate la 30 August și 24 Septembrie 1911, făcută la o precedentă înfățișare;

Considerând că, aceste procese-verbale fiind relative la acte ce priveau direct pe succesori, iar nici de cum pe terțul achizitor, procese-verbale ce nu au fost comunicate terțiului nici odată, deși devenise proprietarul imobilului încă din anul 1909, nu poate fi ținute în seamă ca acte întrerupătoare ale prescripției ce curgea față de terț, pentru că nu au fost făcute față de acesta; că aceste acte numai atunci puteau produce întreruperea prescripției când ar fi fost aduse la cunoștința terțiului;

Că, nici sentințele invocate nu pot fi socotite ca întrerupătoare de prescripție, pentru că și acestea au fost date în procese în care n'a luat parte contestatorul de azi, deci terț și față de aceste acte;

Că, singurul act comunicat terțiului a fost somația percepției T.-Măgurele No. 579 din 18 Iunie 1913; că, până la data comunicării acestei somații, începând dela data autentificării actului de vânzare intervenit între apelant și N. Dumitrescu, au trecut mai mult de trei ani;

Având în vedere că reprezentantul fiscalului susține că în cauză nu poate opera decât prescripția de 10 ani conform art. 98 al. 5;

Având în vedere art. 75 alin. ultim și penultim;

Considerând că conform acestor texte, nu se poate admite ca operantă decât prescripția de trei ani, căci privilegiul se prescrie, după art. 75 al. ult. textual: «*in termenul și modul prevăzut de art. 98 al. 4*;

Că, în acest caz, nu putem corobora dispozițiunile art. 75 al. ultim și penultim decât cu textele ce ni se arată, adică cu art. 98 alin. 4, iar nici de cum cu alte aliniate;

Că, susținerea fiscalului că urmează a se aplica prescripția prevăzută de aliniatul 5 din art. 98 fără a corobora acest aliniat cu primul paragraf al art. 98, este eronată față de dispoziția art. 75 ult. aliniat care spune că acest privilegiu (adică privilegiul de a urmări taxele de înregistrare ca o sarcină imobilului în mâna celor de al treilea până la a lor achitare) se prescrie în termenul și modul prevăzut de art. 98 al. 4 și a aplica alin. 5, în locul aliniatului 4, omițând aplicarea primului paragraf din art. 98, ar fi să nu ținem socoteală de dispozițiunile categorice ale art. 75 alin. ultim;

Alegațiunea că urmează a aplica numai al 5 par. ult. pentru că numai acesta vorbește de taxele succesiunilor directe, cum e în speță, iar nu paragraful 1, al art. 98 comb. cu al. 4 cade, cum vedem pentru motivele de mai sus; credem că fiscul face o confuzie între prescripția taxelor și prescripția privilegiului de care vorbim, confuzie pe care legiuitorul nu a voit-o;

Că, prin urmare, față de textul categoric al legii, nu putem aplica decât art. 98 al. 4 iar nici de cum alte aliniate, căci ar fi să creăm dispozițiuni cari ar contrazice dispozițiunile legiuitorului;

Că, astfel fiind, socotim că apelul e fondat și urmează a fi admis.

Pentru aceste motive, redactate de d-l supleant Stoica, Tribunalul admite, etc.

(ss) Al Liciu, P. St. Stoica.

p Grefier (s) T. Dumitrescu

O p i n i u n e

Având în vedere că pe urma defunctei Ecaterina N. Dumitrescu decedată la 13 Octombrie 1908, a cărei moștenitoare a fost fiica sa Aurelia N. Dumitrescu, a rămas un imobil în acest oraș str. Traian No. 5 și care succesiune s'a constatat de d-l controlor D. Costescu, prin procesul verbal cu data 30 August 1911, deci în termenul prevăzut de art. 75 din legea timbrului;

Având în vedere că acelaș imobil prin încetarea din viață a copilei Aurelia N. Dumitrescu, la 26 Ianuarie 1909 a rămas moștenire tatălui Nicolae Dumitrescu, moștenire care s'a constatat prin procesul-verbal dresat de d-l Controlor D. Costescu la 24 Septembrie 1911, deci în termenul prevăzut de art. 75 din legea timbrului, iar pentru averea rămasă moștenire acestora, au fost dați judecăței ca contravenienți și condamnați la 160 lei amendă și plata taxelor în valoare de lei 385;

Având în vedere că întrucât fiscul prin reprezentantul său a restrâns azi urmărirea numai pentru plata taxelor de moștenire, întrucât de amendă au fost ertați de minister;

Având în vedere susținerile apelantului că urmărirea este prescrisă conform art. 98, al. 4 din legea timbrului, întrucât a trecut trei ani dela data de când a expirat termenul, în care moștenitorii erau ținuți să facă declarațiunile prevăzute la art. 75 pentru averea rămasă moștenire, care azi se deține de apelant prin cumpărare dela moștenitor;

Având în vedere că întrucât fiscul și-a restrâns azi urmărirea numai pentru plata taxelor, prescripția de 3 ani invocată de apelant, nu-și mai are aplicația pentru că este prevăzută numai pentru contraveniențe și în speță este urmărirea taxelor de moștenire;

Având în vedere că privilegiul pentru plata taxelor se prescrie conform art. 98, al. 4, și văzând că art. 98 conține două prescripții, una pentru contraveniențe prevăzută în alin. 1 de 3 ani, și una pentru taxa prevăzută de al. 5, cesiunea este de a se ști care din aceste prescripțiuni se aplică privilegiului; art. 75 ne trimete la al. 4 din art. 98, iar acest aliniat nu prevede nici un termen de prescripție, conține numai data de când începe să curgă prescripția; așa dar, trebuie să căutăm aliniatul care prevede prescripția taxelor, că privilegiul însoțește taxele până la a lor definitivă achitare;

Considerând că taxele conform art. 98 al. 5 se prescrie prin șase și zece ani; că sub alin. 5 este reprodus și alin. 4 la care ne trimete art. 75, deci și privilegiul taxelor nu se poate prescrie decât tot în acest termen;

Având în vedere susținerile apelantului că nu i se poate atribui d-sale plata taxelor, deoarece d-sa a cumpărat acest imobil la 6 Martie 1909, deci a trecut 3 ani și că la data acesteia nu i s'a făcut niciun act de urmărirea în persoana sa;

Având în vedere că întrucât moștenitorii, nefăcând declarațiile prescrise de lege în termen, în ziua de 24 Septembrie 1911 s'a încheiat procesul-verbal de contraveniențe în baza căruia se face urmărirea; că din deciziunile din dosar se stabilește că între fisc și moștenitori a existat proces pentru plata amendei și taxelor de moștenire, după cum se constată din sentințele acestui tribunal No. 731 din 22 Noembrie 1912 și 730 din 22 Noembrie 1911, astfel că în acest timp urmărirea este suspendată de drept și deci și prescripția;

Având în vedere obiecțiunile apelantului că dânsul fiind cumpărătorul aceluș imobil, urmărirea față de d-sa este prescrisă, aceasta nu poate fi întemeiată, întrucât hotărârile luate de fisc față de moștenitori, pretind că

nu'i sunt opozabile, nefiind înate față de dânsul, tot astfel și actul de vânzare intervenit între apelant și moștenitor, nu poate fi opozabil fiscului, deoarece nu i s'a adus la cunoștință, fiscul fiind și el parte în moștenire, care parte a fiscului e garantată în imobil;

Având în vedere că dacă faptul contravenienței e personal și nu poate privi decât pe acela care a comis-o adică pe vânzător, cumpărătorul rămâne însă responsabil de taxe conform art. 75, fără ca privilegiul Statului să fie înscris;

Dacă însă cumpărătorul imobilului succesoral, intră în posesiunea imobilului succesiunii, înăuntrul termenului de 6-8 luni, atunci devine solidar răspunzător de amendă cu moștenitorii;

Având în vedere că din depozițiunile clare și precise ale art. 75 din legea timbrului, taxele pentru moșteniri urmăresc imobilul până în mâna celui de al treilea, ca o sarcină a imobilului până la complectarea achitare și fără nicio altă formalitate; că acest privilegiu nu este prescris conform art. 98 din legea timbrului;

Pentru aceste motive suntem de opinie a se admite în parte apelul și a se obliga apelantul la suma de lei 385 plata taxelor de moștenire, de altfel după cum s'a cerut și de dânsul, cum se constată din deciziunea Administrației financiare Teleorman No. 10309/913 și a fi apărat de suma de 160 lei plata amendei.

Președinte (s) S. Christescu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI DORHOI

Audiența dela 17 Decembrie 1913

Președenția d-lui D. DANCU, Președinte

Sentința comercială No. 122

Societăți comerciale — Dovedirea lor cu act scris — Terțiu. — Martori — Dacă un terțiu poate cere proba cu martori spre a dovedi existența societății, fără a avea un început de dovadă scrisă. — Inadmisibilitate. — Faliment. — Firme comerciale — Comercianți. — Societăți comerciale. (Art. 88 7 și 695 C. Comercial).

1. Societățile comerciale nu pot fi dovedite decât cu act scris. Deci, un terțiu nu poate invoca proba cu martori și presupțiunile pentru dovedirea societății, dacă nu aduce un început de probă scrisă, cum ar fi un certificat din registrul firmelor.

2. În faliment se declară comercianții și societățile comerciale, nu firmele.

Tribunalul deliberând și,

Având în vedere acțiunea de față;

Având în vedere că această acțiune are de obiect a se declara în stare de faliment firma Nadler-Gross din Dorohoi;

Având în vedere susținerile reclamantei Banca Sucevei, mijloacele de apărare invocate de părătul prezent Baruch Isac Gross, precum și concluziunile d-lui judecător-sindic puse în instanță din partea coasociatului Nadler, — acesta fiind deja declarat în stare de faliment;

Considerând că, potrivit art. 88 cod. com., existența unei societăți comerciale trebuind să fie constatată prin act scris, dovada cerută de reclamantă prin procuratorul ei de a i se admite proba cu martori spre a dovedi existența tovărășiei între Nadler și Gross este inadmisibilă;

Considerând că, alegațiunea făcută de reclamantă cum că fiind terță persoană, față de societate, — i-ar fi cu neputință a produce act scris, este nefondată, căci în acest caz, deși textul art. 88 c. com. nu face nici o distincțiune între persoanele contractante și terțele persoane, ar putea produce ca început de dovadă măcar un certificat din registrul firmelor sociale, lucru care reclamanta nu-l face, deci tribunalul cată a respinge dovada cerută ca inadmisibilă;

Considerând că, din termenii formulați prin acțiunea

introdusă se cere declararea în stare de faliment a firmei Nadler-Gross, reprezentată prin pârâții Nadler - B. I. Gross, deci asupra acestui punct urmează ca pârâții să-și facă apărarea astăzi în instanță ;

Considerând că, atât în drept, cât și potrivit art. 7 și 695 c. com., se declară în stare de faliment comerciantul, precum și societățile comerciale care au încetat plățile pentru datoriile comerciale, iar nici de cum firmele sociale, după cum s'a cerut prin acțiune de reclamanță ;

Considerând că, rectificarea făcută de procuratorul reclamantei astăzi în instanță că acesta făcând acțiune, nu a înțeles ¹⁾ a cere declararea în stare de faliment a firmei, ci a societății și prin consecință și a persoanelor ce o compun, Tribunalul față de opunerea pârâului Baruch Isac Gross nu o poate lua în seamă, întrucât potrivit tuturor principiilor de drept, un pârât chemat în judecată urmează a se apăra numai asupra punctelor pentru care este adus înaintea justiției ;

Că, dar, întrucât nu i s'a cerut declararea în stare de faliment a societății, ci a firmei, acțiunea este ne-regulat introdusă și ca atare, tribunalul urmează a o respinge.

Pentru aceste motive, redactate de d-l supleant, Tribunalul respinge, etc.

(ss) D. Dancu, C. Ionescu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI DORHOI

Audiența dela 3 Aprilie 1915

Președenția d-lui I LICIU, Jude-instructor

Jurnalul No. 2936

Cum se citează societățile civile și cele comerciale? (Art. 75 al. 2 pr. civilă).

Societățile civile și comerciale trebuiesc citate la sediul societății sau sucursalei prin reprezentanții lor. Deci citațiunea e nulă, dacă nu cuprinde numele și pronumele reprezentantului societății.

Tribunalul,

Asupra incidentului de nulitate procedurii pentru termenul de astăzi în privința intimătei Banca Olteniei, ridicat de d-l avocat Canano, procuratorul intimătei ;

Având în vedere textul reclamațiunii, citațiunea intimătei și susținerile părților ;

Având în vedere că conform art. 75, al. 2 proc. civ., societățile civile și comerciale până la lichidarea lor de fapt vor fi citate prin reprezentantul lor, la scaunul societății sau la sucursală, iar predarea citațiunilor conform al. 11 de sub acelaș text de lege, în acest caz se face în mâna funcționarului însărcinat cu primirea actelor sau corespondenței care va da convenita dovadă ;

Considerând că întrucât pârâta Banca Olteniei este o Societate, deși anonimă, însă legea nefăcând vre-o distincțiune, de oarece ea prevede în mod generic «Societățile civile și comerciale», ea a fost citată pentru termenul de astăzi sub simpla denumire Banca Olteniei, fără a se arăta în citațiune numele și pronumele reprezentantului acelei societăți (iar dovada de înmânarea acestei citațiuni deși poartă stampila cu antetul «Banca Olteniei societate anonimă», însă semnătura persoanei din josul stampilei fiind indescifrabilă, nu se poate ști dacă acea persoană este funcționarul Băncii însărcinat cu primirea actelor, așa cum prevede sus zisul text de lege) ;

Că rânduelile art. 75 din procedura civilă fiind pre-scrisă sub pedeapsă de nulitate, conform art. 76 din procedura civilă, tribunalul găsește că incidentul ridicat

¹⁾ Iată reclamațiunea: «... Chem în judecată pe firma Nadler & Gross din Dorohoi compusă din d-nii Zalman Nadler cu domiciliul în Dorohoi și Baruch Isac Gross cu domiciliul în Botoșani..., spre a se vedea declarată.»

de intimată este întemeiat și prin consecință urmează a se anula citațiunea și procedura ;

Pentru aceste motive, Tribunalul admite, etc.

(ss) I. Liciu, Eugen Codrescu

NOTA. — Vezi Dumitrescu, IV, 1246 urm.

S. R. S.

JUDECĂTORIA OCOL. ZĂTRENI-VĂLCEA

Audiența de la 19 Decembrie 1914

Președenția D-lui C. S. BALLAN, Judecător

Carte de Judecată penală

Distrugere. — Intoarcerea semănturilor dupe un loc chear pretins că ar fi al delicventului. — Delict de distrugere. — Răspunderea penală a unei infracțiuni — Răspunderea patronului când delictul este făptuit numai de prepușii săi.

1. *Faptul de a întoarce, cu rea voință, semănturile făcute de altul — chiar de pe un loc ce s'ar pretinde a fi al inculpatului — constituie o distrugere, de oarece inculpatul nu are nici un drept asupra semănturilor făcute de altul.*

2. *Deși, în principiu, răspunderea penală a unei infracțiuni incumbă aceluia care e autorul personal al faptului care constituie acea infracțiune, însă, în cazul când autorii materiali au lucrat fără cunoștință și fără vre-o intenție culpabilă, în urma ordinului și instrucțiunilor primite dela patronul lor, — responsabilitatea penală incumbă patronului chiar dacă delictul este făptuit numai de prepușii săi.*

3. *Supunerea ierarhică elimină responsabilitatea, atunci când ridică conștiința criminalității actului săvârșit.*

Judecata,

Asupra prezentului proces penal pentru distrugere de ovăz ;

Având în vedere actele din dosar, debaterile urmate și declarațiunile martorilor ascultați sub prestare de jurământ, din care se constată, în fapt, că inculpatul C. Stroescu, arendaș, din com. Zătreni-Vâlcea, prin luna Maiu a. c., deși știa că reclamantul Ștefan Dimitriu tot din Zătreni, arase și semănase cu ovăz o bucată de teren ca de un hectar, însă, sub pretext că acel teren semănat cu ovăz, face parte din moșia proprietatea Moșoiu a cărei arendaș este inculpatul Stroescu, acesta trimite pe oamenii săi, coinculpații N. C. Clavac, I. Ciocan, D. Biricioiu și Maria C. Panduru, toți din Zătreni, și din ordinul său și fără ca aceștia să știe că pământul fusese semănat de Dimitriu, întorc, cu plugurile, semănturile de ovăz și samân porumb pe o parte din locurile semănate cu ovăz de reclamant ;

Intervenind autoritățile, plugurile au fost oprite, iar inculpații dați în judecată pentru faptul de distrugere de ovăz ;

Din instrucția urmată și din declarațiile martorilor ascultați sub prestare de jurământ conf. art. 153 c. p., coroborate cu însuși mărturisirea inculpaților, se probează faptul așa precum e arătat mai sus și, în special, se probează că inculpatul C. Stroescu știa că semănturile de ovăz erau făcute de reclamantul Ștefan Dimitriu, și, se mai probează, că ceilalți inculpați au lucrat fără intenție de a distruge din ordinul și după indicațiunea ce li s'au dat de stăpânul lor, inculpatul Stroescu ;

Având în vedere că, faptul de a întoarce, cu rea voință, semănturile făcute de altul, chiar de pe un loc

ce s'ar pretinde a fi al inculpatului, constituie o distrugere, de oarece inculpatul nu are nici un drept asupra semănăturilor făcute de altul (Cas. II, decizia 331 din 10 Febr. 1912);

Având în vedere că, deși, în principiu, răspunderea penală a unei infracțiuni incumbă aceluia care e autorul personal al faptului care constituie acea infracțiune, însă, în cazul când autorii materiali au lucrat fără cunoștință și fără vre-o intenție culpabilă, în urma ordinului și a instrucțiunilor primite de la patronul lor, responsabilitatea penală incumbă patronului, chiar dacă delictul este făcut numai de prepușii săi (Cas. II, decizia No. 2470/913);

Având în vedere că supunerea ierarhică elimină responsabilitatea atunci când ridică conștiința criminalității actului săvârșit (Carrara, Programma, P. G. § 316); — cu alte cuvinte, ignoranța de drept nu e suficientă ca să apere de răspundere și nici simplul ordin al superiorului, — dar, ambele aceste împrejurări, reunite im-

preună, constituiesc o forță, contra căreia nu se poate rezista (I. Tanoviceanu, T. I, No. 875);

Că, astfel fiind și, cum în speță se probează cu declarațiunile martorilor (urmează numele lor) ascultați sub prestare de jurământ conf. art. 153 pr. p., declarații coroborate cu mărturisirea tuturor inculpaților, precum și cu actele încheiate la primele cercetări, că inculpații N. C. Clavac, I. Ciocan, D. Bircioiu și Maria C. Pănduru, — deși autori materiali ai faptului de distrugere a ovăzului, însă, ei lucrând fără cunoștință și fără vre-o intenție culpabilă, în urma ordinului și instrucțiunilor primite de la patronul lor C. Stroescu, — în asemenea împrejurări, urmează ca responsabilitatea penală să incumbe numai patronului, inculpatul C. Stroescu, care să fie pedepsit pentru faptul de distrugere săvârșit de prepușii săi, iar ceilalți inculpați, prepușii, neavând nici o responsabilitate penală, urmează a fi achitați, etc.

Judecător, (s) C. S. Ballan

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE

CASAȚIE S. II

Recurentul Gh. I. Popa Președ. soc. coop. «Unirea» prin d-l avocat Ștefănescu Priboi.

Ministerul Public prin d-l Procuror N. I. Zamfirescu.

Bănci populare. — Dacă sunt societăți comerciale. — Obligația de a-și înscrie firma. — Art. 46 și 64 l. băncilor populare și art. 10 și 23 legea firmelor.

1. Băncile populare și cooperativele sătești, fiind considerate ca societăți comerciale, după cum aceasta rezultă din art. 2 din legea specială a acestor bănci și cooperative sătești, ele sunt obligate a cere înscrierea firmei lor. (Cas. II, decizia penală 3155 din 8 Decembrie 1914, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei Curței de apel din Galați s. II, No. 166/914).

Recurentul Șerban Gheorghe ș. a. prin d-nii avocați P. Poni și Sebastian Teodorescu.

Intimata Banca «Dumărea» prin d-l avocat Elefterie Rădulescu.

Dobrogea. — Proprietate imobiliară. — Loturi acordate de Stat micilor cultivatori. — Alcătuirea unor loturi mari de 50 hectare prin comasare. — Recunoașterea acestor loturi mari prin legea din 10 Aprilie 1910. — Dacă ele sunt inalienabile.

Acțiunea pauliană. — Elementele ei. — Existența prejudiciului. — Modul de stabilire. — Art. 975 c. civil.

2. Legiuitorul din 1910, cunoscând că o mare parte din loturile acordate de stat micilor cultivatori de pământ din Dobrogea prin legea de improprietărire, au fost luate pe nume de persoane fictive sau interpușe și comasate în loturi mari de 50—60 hectare, și voind să valorifice dreptul de proprietate ce statul avea asupra acestor loturi, în loc să deposedeze pe acești deținători, pentru ca în urmă să vândă acele loturi, a preferit să recunoască ca proprietari asupra acelor loturi pe deținătorii cari vor justifica posesiunea prin recipisele de plata impozitelor, dacă vor dovedi că sunt crescători de vite și vor plăti câte 100 lei de fie-care hectar. Loturile mari alcătuite în acest mod, pentru a satisface nevoile crescătorilor de vite iar nu pe acele ale micilor plugari, nu sunt inalienabile, fiind-că ele n'au fost dobândite în virtutea legii de improprietărire, ci

prin cumpărare făcută în urma legii din 10 Aprilie 1910, care n'a declarat inalienabile aceste fonduri, și nici prin constituție sau prin legea pentru regularea proprietății imobiliare în Dobrogea nu s'a garantat inalienabilitatea unor loturi de asemenea dimensiuni.

b) Actele viclene făcute de debitor în prejudiciul drepturilor creditorilor săi, pot fi atacate de aceștia prin acțiunea revocatorie potrivit art. 975 c. civil. Existența prejudiciului cauzat creditorilor, fiind o chestiune de fapt, instanțele de fond sunt în drept să-și formeze convingerea prin toate mijloacele legale de probațiune, fiind-că legiuitorul n'a edictat în această privință reguli speciale și fiind-că nici din natura lucrurilor, nici din principiul legii nu rezultă că pentru exercițiul acțiunii în revocațiune, prejudiciul trebuie să fie constatat printr'o urmărire infructuoasă, destul fiind ca judecătorul să arate din ce elemente și-a format această convingere că prejudiciul este consumat (cum și complicitatea terțiului la fraudă, când este vorba de o vânzare). (Cas. II, dec. civilă No. 23 din 4 Februarie 1915, prin care s'a respins rec. contra dec. Curței de apel Galați s. II, No. 563/914).

CASAȚIE S. III

Recurentul Ernest Otto prin d-l avocat N. N. Ath. Popovici
Ministerul de finanțe prin d-l avocat C. Marinescu.

Timbru și înregistrare. — Contravenție. — Vânzare imobiliară. — Convenție verbală. — Plata taxelor de înregistrare din momentul formării convenției, independent de redactarea actului. — Art. 47 al. 2, 51 și 54 l. timbrului și art. 1295 și 971 c. civil.

Legea timbrului izbind de taxe de înregistrare vânzările imobiliare a cuprins în categoria acestor acte chiar și pe acele pentru cari părțile n'au încheiat un act scris și care exista din moment ce părțile s'au învoit asupra lucrului și asupra prețului, independent de redactarea actului, adică a instrumentului ce servă ca probă a contractului de vânzare; părțile trebuind să plătească taxa de înregistrare încă de la formarea convențiunei, potrivit art. 51 din legea timbrului. (Cas. III, decizia No. 80 din 4 Februarie 1915, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței Tribunalului Iași, s. I, No. 143/914).